

ŞULE ÇETİN

Özel Darüşşafaka Lisesi
/ İSTANBUL

Leseler Arası Öykü Yarışma
Türkiye Üçüncüsü

IHLAMUR BİZ KOKARDI

*Bir gölge düştü önüme, dedi ki:
bir yüküm var benden ağır,
bir yüküm var beni taşır.
Bedri Rahmi Eyüboğlu*

Fazla güneş görmüş kese kâğıdının sarısını andıran eteğinin üstü, topak topak, toprak tutmuştu. Yüzünde umarsız bir gülüş, topladığı çekirdek kabuklarını ve evden tırtıkladığı bir avuç şekeri karınca yuvasının yanına götürüp bıraktı. Karıncalar yorulsun istemiyordu. Sayısız karıncanın iğne gözü kadar toprak deliğine girip çıkışını, çıkıp girişini seyre dalar, karıncaları düşünürdü. O toprak altındaki yaşamlarını merak ederdi. Ah! O da küçülebilseydi, o delikten girip bir karınca gibi yaşayabilseydi.

Ne güzel, bir yığın karınca aynı evde yaşıyordu. Hepsi yuvaya yiyecek taşıyordu. Yuvada anne, baba, bir sürü çocuk, hatta bebek karıncalar bile vardı. Muhakkak toprak altındakiler, toprak üstünde yaşayanlardan daha mutlulardı. Şûra, topraktan da olsa bir evi olsun isterdi kimi zaman. Yatağı olsun; üstüne saçının kokusu sinmiş bir yastık, kapının hemen yanında terlikleri olsun. Akşamdan yarım bıraktığı tostun dursun masada, yatağının ya-

nındaki bozuk lambadan şikâyet etsin ama değiştirmesin hiçbir zaman. Kaldığı birçok evi oldu Şûra'nın. Küçüklüğünden beri, belli birçok sebepten dolayı oradan oraya sürüklendi. Şehirler arası otobüslerin mola yerlerinde tir tir titrerken vazgeçti çocuk olmaktan. Her zaman gitmesi gereken mutlak bir yer vardı ama hep gerçek bir evin özlemine çekiyordu. Bir güz rüzgârının yaprakla oynadığı oyundu sivruluşu ve hiçbir yere ait olamama hissiyle dolduruyordu onu. Hep bir memleket özlemi duyup memleketinin olmayışını kabul edemiyordu. "Gurbete giden dönmmez." demişlerdi. Oysa gidenlerin tekrar dönebilecekleri bir sıla olsa geri gelirlerdi belki. Kalanlar da gidenleri terk edebilirlerdi.

Anemiden dolayı fazlaca titreyen vücudunun dermansızlığı sesine vurmuş, kahverengi noktacıklı çilleri, sarı benzini daha da soldurmuştu. Masmavi damarlı, uzun ince elleri hep soğuk olurdu. Birçok kişi için Şûra fazlaca çirkin sayılabilir. "Çirkin Ördek" yavrusu gibiydi de zaten, kabul edilmiyordu hiç kimselerce. Belki de çilleri değildi onu çirkinleştiren, onun gerçek bir ördek olmayışydı. Bir kuğu, bir serçeydi en nihayetinde ve onu kimse görmüyordu.

Sonu baharla bitmeyen bir güz günü doğdu Şûra. Göğsünde bir günahla birlikte doğdu. Bu, öyle bir günah ki namlunun ucundaki mermi kadar ağır. Bu öyle bir günah ki tek hareketiyle alacak karşıdakinin canını. Oysa karşısında gördüğü kendi suretinden başkası değil. Şûra doğduğunda beyaz bir örtüyle ablası Şöhret'e verdiler. Şöhret, benzer bir beyaz örtüyle annesini yüzükoyun kapattıklarını gördü. Şöhret, kabul etmedi hiçbir zaman Şûra'yı. Şûra girdap olmuştu Şöhret için. İçine aldığı her şeyi, kendi karanlığında yutan bir girdaptı Şûra. Noksanlığıyla herkesi yok eden bir girdap. Şûra'nın doğumundan önce annesi, Şöhret'e kestane şekeri alır gelirdi iş çıkışları. Şöhret, annesinin gözlerinden öpmesini, gözlerinde kalan ıslak, sıcak nemi, kestane şekerlerini, pencere önünde duran ıhlamları hiç anlatmadı kardeşine. Şûra,

ölümüne sebep olduğu maktulü tanımadı hiç. Şûra'nın hırsız olduğuna inandırdı ablası. Odanın içindeki taze ıhlamur kokusunu çalmıştı ablasından Şûra. Büyüdüğünde, ablasını yatılı bir okula verdi komşular, kendisi gibilerin okuduğu yatılı bir okula...

Şûra otobüs duraklarında, saman kâğıtlarında, satır aralarında aradı ablasını. Yıllar geçti mevsim mevsim, ama hiçbir rüzgâr fısıldamadı ablasını. Şûra'yı da Çocuk Esirgemenin Eminönü şubesine yazdırdılar sevabına. İtilip kakıldı, önüne yemek, üzerine yorgan atıldı. Kirpi gibi büzüldü her gece soğuk yatağına ve her gece aynı düşü düşledi. Beyaz badanalı küçük bir ev... Evde hiç görmediği annesinin yeşil elbisesiyle arkadan görüntüsü... Buharı üzerinde tüten, mis gibi nane kokan yağla çorbası... Kendisini kucağına oturtup tiftikleşmiş, keçe saçlarını şefkatle tarayan ay yüzlü ablası ve bahçedeki iğne deliklerine harıl harıl yiyecek taşıyan karıncalar...

Şûra, sık sık oradan kaçıp Karaköy'de alırdı soluğu. Dikilip Galata Köprüsü'nün üstünde balık tutan adamları seyretmeyi severdi. Bir adamın, saatlerce görmediği balığı bekleyişini severdi. Çipuralar çıkınca gözlerinin parlamasını izlerdi. Belli ki bu gariban adamlara iyi para getiren balıklar, çipuralardı. Oysa Şûra, istavritleri daha çok severdi. Onların bolluğunu, çabuk tutulup ucuz satılmasını, her eve, her boğaza kolayca girişini severdi. Büyük, zengin çipuralarla, küçük yoksul istavritlerin sonunda aynı kaderi paylaşmış olmasını severdi. Onların buz gibi kaygan, diri derilerine elleriyle dokunmayı severdi. Balıklar, ellerinden kovalara kayarken ellerinin üstündeki güneş lekelerini sayardı. Ellerin hep soğuk olmasını severdi. Ağlarken aynada kendisini seyredirdi. İçi buz tutmuşken o sıcak, tuzlu suyun siyim siyim boğazından aşağıya, göğsüne inmesini severdi. Bir ardıç kuşunun ötüşündeki titreyişi dinlerdi. Çayı muhakkak tek şekerli içerdi-şekerli sevdiğinden değil- çay kaşığının bardağa çarparak çıkardığı sestten dolayı severdi. Kalabalık bir sokakta, tanımadı-

ğı insanlarla omuz omuza yürümeyi severdi. Dükkân önlerinde uyuklayan kedileri severdi. Bir de en çok o mavi, çipil gözlü, sarı saçlı, sivri çeneli, zayıf, sessiz, yavaş amcağı severdi. “Bir insanı sevmekle başlar her şey!” diye söze başlayan yazar amcağı...

Çocuk Esirgemedi kaçıp kaçıp köprüde dikildiği günlerde tanışmıştı; bu balıkçı dostu, gariban dostu amcağıyla. Yanında köpeğiyle balıkçıları seyrederek, elindeki kâğıtlara bir şeyler yazardı. Denize bakar yazar, adalara bakar yazar, Kız Kulesi’ne bakar yazardı...Her gelişinde Şûra’ya iki simit alır, birini yemesini diğeri ni martılarla paylaşmasını söylerdi. Şûra simidi koparıp havaya attıkça martılar köprünün korkuluklarına iyice yanaşır, kaptıkları parçalarla uzaklaşırlardı. İşte o zamanlar Şûra, martı çığıllıkları içinde kaybolur, âdeta bir martı olurdu. Üstünde mavi gök, altında mavi deniz, uçan, özgür bir martı...

Okula gitti Şûra. Bu arada yazar amcasının bir adaya yerleştiğini duydu. Hemşire oldu Şûra. Yine yalnızdı. Hayat koşturmasına kaptırdı kendini. Ara sıra aklına düşse de ablasını unuttu. Kimselere güvenmez oldu. Kendisine de güvenileceğine hiç inanmadı. Annesinin katili bir kızı, kim sevebilirdi ki?

Güzel bir yaz akşamı Vakıf Gureba Hastanesindeki nöbeti devraldı Şûra. Beyaz önlüğünü giydi. Hasta odalarını tek tek ziyaret etti. Tansiyon ölçtü, kan aldı, serum taktı, iğne yaptı, sohbet etti hastalarla...Beşinci doğumunu yapan Esmâ’ya takıldı. Altı kızıdan sonra oğlan doğuran Fatma’ya kocası Mehmet’in sevincini anlattı. Sonra adının anons edildiği çalındı kulağına: “Şûra Sağlam acele doğumhaneye!” Şaşırıldı, ne olabilirdi ki? O, bugün ameliyatta görevli değildi, servis nöbetindeydi. Uçar adımlarla dört katı indi. Bodrum katındaki ameliyathanede herkes telaş içindeydi. “Her an ölebilir anne!” diyordu Doktor Yılmaz Bey. Hemşireler pervane oluyordu doktora yardım için.

Güneş son demini vuruyordu İstanbul ufuklarında, içeride lambanın ışığı karanlığı yırtıyordu. Doğum masasındaki kadının

hayata vedası olan çığıllığı, doğan bebeğin hayata merhaba çığıllığıyla karıştı. Bebeği, Şûra’nın kucağına verdiler. Şöhret’in soğuk bedenini örterlerken Şûra’nın gözü yatan kadının yüzüne kayıyordu ve çarşafın beyazı, gittikçe kırmızıyı çalıyordu. Şûra elindeki bebekle, hastane bahçesine indi; usul usul ilerideki dar bir sokağa girdi. Şûra yıllar sonra evini buldu. Sonunda eve giden yolu soğuk, çilli ellerinde tutuyordu.